

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 105/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžk 29/2018 z 31. júla 2019 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 4/2016 zo 31. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

█, █ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžk 29/2018 z 31. júla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 4/2016 z 31. mája 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ spolu s manželkou iniciovali 10. apríla 2015 správne konanie návrhom na vydanie územného rozhodnutia na stavbu „Rodinný dom dvojgeneračný“ █ Príslušný stavebný úrad vydal 12. júna 2015 rozhodnutie č. 2015/1100/preruš/KR, ktorým prerušil začaté konanie a vyzval sťažovateľa s manželkou, aby svoj návrh doplnili v lehote 60 dní s tým, že boli poučení o následku nedoplnenia návrhu v určenej lehote, ktorým bolo zastavenie konania. Určená lehota uplynula 18. augusta 2015.

3. Vzhľadom na objektívnu nemožnosť doplnenia požadovaných dokladov požiadal sťažovateľ s manželkou o predĺženie procesnej lehoty o najmenej 90 dní. Stanovisko magistrátu, o ktoré sťažovateľ požiadal 14. apríla 2015, bolo sťažovateľovi doručené až 19. augusta 2015, teda jeden deň po lehote stanovenej správnym orgánom. Sťažovateľ uviedol, že nemohol predpokladať, ako dlho bude trvať magistrátu vydanie stanoviska, a preto, keď sa blížilo márne uplynutie stanovenej lehoty, v dobrej viere požiadal správny orgán o predĺženie procesnej lehoty. Správny orgán predĺženiu lehoty nevyhovел a správne konanie rozhodnutím č. 2015/1100/UR/13/zast/KR zo 7. septembra 2015 zastavil. Na základe odvolania sťažovateľa vo veci rozhodol Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OU-BA-OVBP2-2015/88535/ZAD-2 z 9. novembra 2015 (ďalej len „rozhodnutie odvolacieho orgánu“), ktorým odvolanie sťažovateľa a jeho manželky zamietol.

4. Následne sťažovateľ podal v zákonnej lehote proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, o ktorej rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 S 4/2016 z 31. mája 2018 tak, že ju zamietol. O kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžk 29/2018 z 31. júla 2019 tak, že ju zamietol.

5. Podľa názoru sťažovateľa v jeho právnej veci došlo v rozhodnutiach všeobecných súdov k viacerým pochybeniam. Ani krajský súd, ani najvyšší súd sa dôsledne nezaoberali najpodstatnejším argumentom sťažovateľa, teda objektívnou neprimeranosťou lehoty 60 dní určenej stavebným úradom na doplnenie návrhu, čo bolo v danej veci kľúčové pre posúdenie celej veci. Stanovenie neprimeranej lehoty sťažovateľovi a jeho manželke objektívne znemožnilo naplnenie účelu správneho konania a došlo k ich vylúčeniu z možnosti uplatňovania svojich práv.

6. Za výrazné pochybenie považuje sťažovateľ tiež prístup konajúcich súdov k jeho argumentácii týkajúcej sa nepredloženia záväzného stanoviska hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava po lehote určenej správnym orgánom, keď súdy uviedli, že sťažovateľ v správnom konaní uvedené stanovisko nepredložil ani po uplynutí určenej lehoty, hoci ním už v tom čase disponoval. Sťažovateľ pri svojom postupe vychádzal z poučenia vo výzve na doplnenie návrhu, v zmysle ktorej následkom nedoplnenia návrhu je zastavenie správneho konania. Keďže objektívne nebol sťažovateľ schopný predložiť všetku požadovanú dokumentáciu, požiadal o predĺženie lehoty. Ako laik nemal vedomosť o teoretickej koncepcii jednotnosti konania, na ktorú poukázal kasačný súd. Aj tak však nemohol ignorovať poučenie správneho orgánu, v ktorom nebolo uvedené, že podklady môže doručiť aj po lehote. Sťažovateľ preto zastáva názor, že bol stavebným úradom poučený nesprávne. Odvolací správny orgán, krajský súd, ako aj najvyšší súd pritom navodzujú vo svojich rozhodnutiach dojem, akoby poučenie stavebného úradu nemalo žiadnu právnu záväznosť a nemusí sa ním riadiť. Sťažovateľ sa nemohol domnievať, že pokiaľ predloží jeden z požadovaných dokladov po lehote určenej stavebným úradom, malo by to za následok zrušenie rozhodnutia o zastavení správneho konania.

7. Sťažovateľ zastáva názor, že v lehote 60 dní nemohol objektívne predložiť požadované doklady. Ak stavebný úrad vyzval sťažovateľa na doplnenie dokladov v takej krátkej lehote, rovnaký následok by malo aj priame zastavenie konania bez predchádzajúcej výzvy. Správny orgán tak sledoval jedine to, aby konanie zastavil, čomu svedčí aj skutočnosť, že bez relevantného dôvodu nevyhovel včas podanej žiadosti sťažovateľa o predĺženie lehoty. Uvedený postup poškodil sťažovateľ pri uplatňovaní jeho práv.

8. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom a rozsudkom najvyššieho súdu porušené boli, zruší rozsudok najvyššieho súdu a rozsudok krajského súdu a vec vráti na ďalšie konanie, prizná sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur od každého z porušovateľov a trovy konania.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

15. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Ústavný súd konštantne judikuje, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, preto ich porušenie tvrdené sťažovateľom posudzoval spoločne (m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 331/2018).

III.

Právne posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

17. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol sťažovateľ oprávnený podať kasačnú sťažnosť, čo aj využil.

18. S ohľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že kasačná sťažnosť predstavovala v okolnostiach prejednávanej veci účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd ako súd kasačný poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namietal v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu. Dokazuje to i skutočnosť, že najvyšší súd o kasačnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol meritórne tak, že ju podľa § 461 Správneho súdneho poriadku zamietol. Je tak naplnená ústavná podmienka pre aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

19. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

20. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv arbitrárnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s niektorými podstatnými námietkami, najmä s námietkou objektívnej neprimeranosti šesťdesiatdňovej procesnej lehoty určenej stavebným úradom na doplnenie návrhu sťažovateľa a jeho manželky na vydanie územného rozhodnutia na stavbu „*Rodinný dom dvojgeneračný* – [REDACTED]“. V uvedenej lehote podľa sťažovateľa nebolo objektívne možné predložiť všetky požadované doklady, a preto sťažovateľ požiadal o predĺženie lehoty, čomu stavebný úrad bez relevantného dôvodu nevyhovel a správne konanie zastavil. Pokiaľ bolo podľa názoru odvolacieho správneho orgánu a konajúcich všeobecných súdov možné doplniť podklady aj po uplynutí procesnej lehoty, uvedené sťažovateľ vzhľadom na poučenie vo výzve stavebného úradu (že po márnom uplynutí lehoty bude konanie zastavené) nemohol predpokladať, a preto bol správnym orgánom nesprávne poučený.

21. K najpodstatnejšej argumentácii sťažovateľa najvyšší súd, poukazujúc na zásadu aktívnej súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, v zmysle ktorej správny orgán je oprávnený správne konanie prerušiť a vyzvať účastníkov konania na doplnenie návrhu o potrebné doklady s cieľom úplného a objektívneho zistenia stavu veci, konštatoval, že postup správnych orgánov v danej veci zodpovedal okolnostiam, keďže sťažovateľ s manželkou predložili svoj návrh na vydanie územného rozhodnutia bez príslušnej dokumentácie (návrh neobsahoval ani základné údaje a doklady ako zoznam účastníkov konania, výpis z listu vlastníctva k dotknutým pozemkom, pozn.). Najvyšší súd tiež v tejto súvislosti zdôraznil, že v danom prípade ide o návrhové konanie, s ktorým zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a jeho vykonávacía vyhláška spájajú povinnosť predložiť spolu s návrhom konkrétne prílohy. V danej veci stavebný úrad nepožadoval žiadne prílohy, ktoré by mal mať sám k dispozícii, resp. požadoval doklady, ktoré by neboli relevantné vo vzťahu k navrhovanému rozhodnutiu alebo by išlo o doklady,

ktoré sťažovateľ objektívne nemohol predložiť. Sťažovateľ bol tiež riadne poučený o následku, ktorý nastane v prípade nepredloženia požadovaných dokladov. Uvedené závery najvyššieho súdu sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nespochybnil.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú neprimeranú dĺžku procesnej lehoty poskytnutej stavebným úradom na doplnenie návrhu sťažovateľa, najvyšší súd uvedenú považoval za primeranú aj vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ si povinnosť doplniť doklady nespĺnil ani v odvolacom konaní, v ktorom sa preskúmavalo rozhodnutie o zastavení konania. Najvyšší súd tu poukázal aj na zásadu jednotnosti konania, v zmysle ktorej celé správne konanie tvorí jeden celok.

23. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 22/02, v ktorom uviedol:

„Podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy poskytovanú orgánom štátnej správy je umožniť každému reálny prístup k takému orgánu a tomu zodpovedajúcu povinnosť tohto orgánu vo veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavnoprávných princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy (I. ÚS 84/97)... Vychádzajúc zo základnej charakteristiky a podstaty správneho konania ústavný súd uvádza, že každý správny orgán, ktorý má konať a rozhodovať v správnom procese, je orgánom právnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy.

... Úlohou i cieľom územného konania je vykonať požadované opatrenia v území tak, aby bola v plnom rozsahu zabezpečená ochrana záujmov spoločnosti ako celku pri súčasnom rešpektovaní oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

... Súkromný záujem je v konaní zabezpečený vymedzením okruhu subjektov, ktorým zákon priznáva postavenie účastníka konania.

... účelom konania o umiestnení stavby je vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby ako predpokladu pre vydanie stavebného povolenia..., v ktorom sú požiadavky ochrany prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie len časťou z ďalších požiadaviek ustanovených v § 39a ods. 2 stavebného zákona na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby.“

24. Základné právo na inú právnu ochranu sa napĺňa takým procesným postupom a rozhodnutím kompetentného štátneho orgánu, ktorý je v súlade s procesnými a hmotnými právnymi normami vzťahujúcimi sa na vec. Správny orgán je tým subjektom, ktorý je povinný poskytovať účastníkom konania a ich oprávneným záujmom právnu ochranu v rozsahu svojej pôsobnosti spôsobom súladným s platným právom. Táto povinnosť mu vyplýva z § 3 ods. 1 Správneho súdneho poriadku ako všeobecného procesného kódexu na úrovni administratívneho konania.

25. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (podobne napr. III. ÚS 502/2015, III. ÚS 33/2018).

26. Aj vzhľadom na uvedené je pre meritórne posúdenie dôvodnosti správnej žaloby vždy dôležité, či došlo k reálnemu ukráteniu na subjektívnych právach žalobcu v dôsledku nezákonne poskytnutej právnej ochrany administratívnym orgánom. Ide o záver súdu o tom, či ukrátenie na právach, ktoré žalobca v správnej žalobe tvrdil, aj v konaní preukázal.

27. Zároveň ústavný súd konštatuje, že nie každé zistené procesné pochybenie je dôvodom na zrušenie administratívneho rozhodnutia, pretože nie je účelom správneho súdnictva dosiahnutie procesného purizmu v administratívnom konaní, ale účinná ochrana práv jednotlivca. Bezpochyby však môže dôjsť k takému porušeniu procesných pravidiel v administratívnom konaní, ktoré je spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia či zasiahnuť do práv účastníka ústavne neakceptovateľným spôsobom.

28. Stavebný zákon v § 35 ods. 1 ustanovuje vo všeobecnej rovine náležitosti návrhu na vydanie územného rozhodnutia, odkazujúc na osobitné a vykonávacie predpisy, ktoré tieto náležitosti a dokumentáciu bližšie špecifikujú. V odseku 2 tohto ustanovenia je zase pre stavebný úrad zakotvená povinnosť vyzvať navrhovateľa na doplnenie nepredložených, ale potrebných podkladov v primeranej lehote s tým, že pokiaľ tak navrhovateľ neučiní, stavebný úrad konanie zastaví, o čom musí navrhovateľa riadne poučiť. Je procesnou

zodpovednosťou navrhovateľa predložiť požadované dokumenty. Správny orgán má zase povinnosť zohľadniť všetko, čo v správnom konaní vyšlo najavo, teda aj neskôr predložené doklady, ak tieto preukazujú včas uplatnené tvrdenia navrhovateľa a boli predložené pred vynesením rozhodnutia, resp. v odvolacom konaní. Uvedené korešponduje riadnemu a spravodlivému výkonu verejnej správy.

29. V skutkových a právnych okolnostiach prejednávanej veci sťažovateľom predstretá argumentácia nemá potenciál zasiahnuť do jeho práva na súdnu ochranu s ústavnoprávnou relevanciou, keďže z hľadiska správneho súdu je dôvodom na zrušenie napádaného rozhodnutia niektorá z týchto väd:

- sťažovateľ na výzvu správneho orgánu odstránil nedostatky svojho návrhu, resp. jeho návrh nedostatky neobsahoval,
- nebol poučený o možnosti zastavenia konania,
- výzva na doplnenie návrhu bola bezdôvodná,
- v správnom konaní sa vyskytli iné závažné nedostatky (pozri bod 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

30. Ústavný súd konštatuje, že žiadny z uvedených nedostatkov sa v prípade sťažovateľa nevyskytol. Sťažovateľ spolu s návrhom na vydanie územného rozhodnutia ani v čase do rozhodnutia stavebného úradu a ani v odvolacom konaní nepredložil ani základné doklady vyžadované osobitnými a vykonávacími predpismi pre posúdenie návrhu, odvolávajúc sa na neprimeranosť šesťdesiatdňovej lehoty, ktorá nebola na základe jeho žiadosti predĺžená, resp. na neznalosť možnosti predložiť doklady aj po uplynutí stanovenej lehoty. Ústavný súd konštatuje, že uvedenú argumentáciu sťažovateľa vyhodnotil v kontexte s konkrétnymi okolnosťami danej veci ako nedosahujúcu ústavnoprávnu intenzitu, resp. ústavnoprávny rozmer, ktorú v konečnom dôsledku oslabuje aj skutočnosť, že rozhodnutie o zastavení správneho konania nie je meritórnym rozhodnutím, a preto sťažovateľ mohol, resp. bude môcť opakovane podať nový návrh na vydanie územného rozhodnutia.

31. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa podľa č. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nezistil takú príčinnú súvislosť ústavnoprávnej relevancie, ktorá by odôvodňovala po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa, a preto v tejto časti ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu